Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Det

BIERINGSKE PLAGIAT,

populært fremstillet

af

Adolph Steen og **Rudolph Möller,**

med

Hr. ***Bierings***

egen godhedsfulde Understöttelse.

Kjöbenhavn.

Faaes hos Universitetsboghandler *C. A. Reitzel.*

Trykt i *Bianco Lunos* Bogtrykkeri.

1844.

Det er vistnok et overflödigt Arbeide for Sagkyndige, der kjende *Reimers* historia problematis de cubi duplicatione, Gott. 1798, at godtgjöre Sandheden af vor Paastand, at Hr. *Bjerings* Disputats er et Plagiat af denne Bog. Derimod gives der Mange, hvem *Reimers* Bog og *Bjerings* Disputats ere lige ubekjendte, men som dog tage saamegen Deel i Universitetets Vel, at de kunne önske sig bedre oplyste om denne Sag, end de kunde blive det ved selve Disputationsacten, hvor vi maatte antage at staae for et Publicum, hvem et Fingerpeg var tilstrækkelig Anledning til selvstændig Undersögelse. Til Bedste for de Tilstedeværende, som ikke tilfulde kunde fatte Hr. Bierings magelöse Dristighed og for den store Mængde, som ikke har været tilstede, skulle vi paa den meest populære Maade bevise vor Paastand.

Det vil være enhver Tilstedeværende i frisk Minde, hvor forsvarslös Hr. Biering stod imod ethvert Angreb paa de svage Puncter i Afhandlingen. Hans Uvidenhed lagde sig i den Grad for Dagen, at selv den maatte forbauses, som medbragte de ringeste Meninger om ham. Intet var latterligere end den Maade, hvorpaa han til enhver af Prof. *Ramus's* Bemærkninger strax gav sit *concedo* til Svar. Hvergang der gaves ham Leilighed til at vise, om han forstod Indholdet af sine egne Sætninger, sine egne Theses, spillede han en total videnskabelig

Banqverot. Han vægrede sig ved at gaae ind paa Disputatsens philologiske Undersögelser, han, der uden videre paastod, at Philologer havde feilet (Disp. p. 9). Da det vistes ham, hvorledes hans analytiske Undersögelser vrimlede af Foil, kunde han kun forsvare sig med den Paastand, at de vare „ringe," ligesom det ikke netop var Ulykken, at han kunde gjöre saadanne „ringe" Feil, ikke enkeltviis, men skokkeviis. Og selv i det Historiske, hvorom Afhandlingen meest handler, lagde han en glimrende Uvidenhed for Dagen, thi han troede, at den sidste epochegjörende Opfindelse i Mathematiken var Differentialregningen, og da man antydede Existentsen af en nyere Epoche, troede han at Talen var om Opdagelser i Calculen, medens et löst Bekjendtskab med en Bog, han gav sig ud for at kjende (Chasles aperçu historique sur l'origine et le développement des méthodes en géométrie, *particulièrement de celles qui se rapportent à la géometrie moderne*), ja endog det blotte Blik paa Titelbladet maatte henlede hans Opmærksomhed paa Geometrien. Dersom Hr. Biering tidligere havde lagt nogen Dygtighed for Dagen, kunde man skrive Alt paa Forvirringens, Sprogets og andre velkomne Biomstændigheders Regning; men Enhver, der vidste, at Hr. Biering var en daarlig polytechnisk Candidat, der var manuduceret i Mathematik til polytechnisk Examen (!), Enhver, der kjendte Fordringerne til Examina ved polytechnisk Læreanstalt, og deraf tydelig kunde see, at Grændsen for Hr. Bierings mathematiske Kundskaber laae der, hvor den ved den chemiske Examen var dragen, og Enhver, der vidste, hvor lidt Mathematik der fordres ved den chemiske Examen, Enhver, der kjendte Alt dette, saae nok hans hele Usselhed og maatte forbauses over, at han nogensinde kunde levere Noget, som kunde bestaae for en videnskabelig Bedömmelse. Det kan saaledes ikke nægtes, at Presomptionen var for, at Hr. Biering ikke kunde skrive en antagelig Afhandling.

Nu kom Beskyldningen for Plagiat. Den af os, der opponerede først (Steen), spurgte Hr. Biering om et bestemt Sted i Disputatsen *havde samme Form som hos Eutocius, der angaves som hans Kilde, eller ei.* Svaret lød, aldeles bestemt: *Formen var hans.* Da befandtes Reimer at have samme Form. Ikke destomindre vedblev han at raabe: est mea! est mea! indtil det endelig blev ham klart, at Formen dog maatte tilhöre Eutocius. Man saae strax, hvor vanskeligt det var Hr. Biering at skjælne Mit og Dit. Men der paavistes med det samme Noget, som Eutocius ikke havde eller kunde have, men som dog var fælleds for Reimer og Biering — derom mere siden. Dertil svarede Hr. Biering Intet. Et andet Sted derimod, som havde en paafaldende Lighed med Reimer, skulde ogsaa tilhöre Eutocius; men Opponenten (Steen) forekom det overflödigt at fortsætte Oppositionen videre, i den fuldkomne Overbeviisning at have gjort hvad der var nödvendigt og tilstrækkeligt. Den anden af os (Möller) fandt imidlertid Anledning til at gjöre det end mere indlysende, hvor grundet Beskyldningen for Plagiat var, og lod sig ikke nöie med den tomme Paastand, at Ordene fandtes hos ældre Kilder, men fordrede Kilderne forelæste og see — de havde ikke mindste Lighed med Hr. Bierings Ord, som derimod stemmede med Reimers. Men — meente Hr. Biering — Meningen var den samme alle tre Steder, *Ordene kom det ikke an paa.* Kan man forlange nogen bedre Indrömmelse af Paastandens Rigtighed? Ordene vare altsaa de samme, *men derpaa* kom det ikke an. Hvorpaa mon det da kommer an, naar Talen er om Plagiat? Bliver man overbeviist om flere Steders fuldkomne Overeensstemmelse i Ord med en anden Forfatter og der forresten paastaaes, at være fuldkommen Overeensstemmelse i Indhold, har man en stærk Presomption for Plagiat imod sig. Forsvarer man sig nu ovenikjöbet slet ikke imod slig Beskyldning, eller rettere, udkaster man

blindthen sine Garn efter en fornuftig Modbemærkning og dog ikke fisker andet end Interjectioner, afbrudte Sætninger, meningslös Snak og fortvivlede, intetsigende Paastande, saa, synes vi, maa man föle Presomptionen staae uovervindelig imod sig og skynde sig med at skjule sig for sin egen Skam. Og saaledes gik det *ham*, Afhandlingens Forfatter (?), men *han* gik ikke. Han stod og fægtede i Luften, gav sig stedse flere Blottelser og nærede saaledes Beskyldningen. Saaledes endte den Disputats.

Dog snart skulde det Forsömte indhentes, *snart skulde han ikke alene modsige (!), men paa det klareste modbevise (?)* Beskyldningen og snart skulde han staae fri for at have plagieret — Reimer at sige, mere tilsigter han ikke og er glad, naar han kan opnaae dette. Tarvelige ere hans Önsker og dog flyve de for höit, til at han kan see dem opfyldte. Han skriver sit Forsvar og maatte nu önske, han aldrig havde skrevet det.

Han begynder med at fortælle hvorledes han er bleven beskyldt for *grovt Plagiat.* Dette Epitheton, „*grovt*," er ikke bleven brugt; thi det var jo overflödigt at tage Hensyn til Graden af den Færdighed, som derved var lagt for Dagen. Imidlertid Ordet kunde jo være brugt og maaskee Hr. Biering blot forsvarer sig under denne Forudsætning. I saa Tilfælde skal det sandelig ikke komme os an paa at indrömme ham den Ære at have gjort det meget fiint; men han er neppe tjent dermed, thi jo finere, desværre for ham. Vi ere villige til at indrömme, at det ikke er *saa slemt*, som det kunde være, naar man saa paa den anden Side vil tilstaae, at det dog altid *er* slemt. Hr. Biering mener, at det kan ikke kaldes literært Tyveri, saasnart man udpeger den, man vil bestjæle; vi ville gjerne indrömme, at det snarere maa kaldes literært Bedrageri. Det er ikke noget simpelt Tyveri, det er mere kunstigt. Hr. Biering har ellers været uheldig i Valget af de *ni* (!) Citater af Reimer, han roser sig af. Paa det ene Sted (Disp. p. 10,

Reimer p. 34) leger han Blindebuk med Reimer og supponerer for Löier, at Reimer har den modsatte Mening af den, man virkelig kan læse sig til, og gjendriver ham paa det Kraftigste; paa saadant et Sted er det ingen Kunst at citere ham. De andre ligne slet ikke Reimers Ord; han vækker derfor ingen Mistanke ved at citere dem. Derimod finder man ikke et eneste Citat af Reimer paa saadanne Steder, hvor der er den fuldkomneste Overeensstemmelse. Det Følgende vil indeholde tilstrækkelige Exempler herpaa. Endnu mindre finder man paa Titelbladet Afhandlingen charakteriseret som et Udtog af Reimers, uagtet der dertil var skjellig Grund. Reimers Bog er nemlig paa 222 Sider; Disputatsen derimod paa 59, rigtignok i Qvart, men med Figurerne indskudte i Texten, med brudte Linier i de mathematiske Beviser, med mange Overskrifter og aabne Steder. Desuden indeholder Disputatsen en Fortale paa 2 Pagina og 12 Sider, som ikke handle om Problemets Historie og som Intet tilsvarende have hos Reimer. Hvad der derfor i denne findes paa 222 Sider, indeholdes paa 45 Sider i Disputatsen, altsaa sammentrængt paa 5 Gange saa lille Rum. Det har derfor heller ikke undret os, at Hr. Biering indrömmer, at Reimer har „langt flere Facta" end han; men paa den anden Side vil det vist heller ikke falde ham ind at nægte, at „de mange Enkeltheder i Oplysningen af Facta og de derpaa byggede Raisonnements," ved hvis Besiddelse han glæder sig, neppe ville fylde een Side; thi det maa vel erindres, at de ovenfor omtalte 12 Sider slet ikke vedkommo Afhandlingens Gjenstand, Problemet eller dets Historie. Forresten ville vi lade Hr. Biering tale: „Begge have vi derimod næsten den samme Titel" (for at citere nöiagtig skrive vi ikke Titel), „Begge have vi öst af de samme Kilder i Oldtidens Literatur" — derom siden. — „Vi bruge Begge mange Sætninger, Figurer, Constructioner, Beviisförelser, Definitioner, o. s. v. —

Og saa videre, det skulde De ikke have skrevet, Hr. Biering! — Det kunde ellers kort udtrykkes ved: Begge have vi samme Indhold. Et forelöbigt Overblik derover faaes bedst ved Sammenlig mellem Begges Indholdsregister.

Disputatsen.	*Reimer.*
Cap.	Cap.
I. Qvantam vim problemati cubi duplicandi veteres tribuerint.	I. Introductio (afhandler quanta sit hujus de cubo duplicando problematis vis p. 3.)
II. De prima problematis origine.	III. Prima et fabulosa problematis origo.
III. Qvomodo problema cubi duplicandi transeat in illud, ut duæ mediæ continuæ proportionales inveniantur.	IV. Hippocrates Chius reducit problema de cubi duplicatione in illud de inventione duarum mediarum continue proportionalium proponit.
IV. Quemadmodum problema cubi dupl. ab oraculo Deliaco proponatur.	V. Oraculum Apollinis cubi duplicationem proponit.
V. De Platonis ejusque discipulorum duas m. cont. pr. inveniendi rationibus.	VII. Platonis ratio inveniendarum med. pr.
Archytas.	VIII. Archytas.
Menæchmus.	X. Menæchmus.
VI. Qui fuerint geometriæ progressus a problemate cubi dupl. profecti.	VI. Inde maxima incrementa capit geometria.
VII. De ceteris illorum temporum geometriæ incrementis.	Bekjendte Ting efter Bossut, Chasles.
VIII. De mechanicis Alexandrinorum rationibus d. m. c. p. inveniendi.	XIII. Studia horum temporum mechanica.

Disputatsen.	*Reimer.*
Cap.	Cap.
De Eratosthene.	XVII. Eratosthenes.
De Apollonio, Herone, Philone.	XIV. Hero Alexandrinus.
	XV. Philo Byzantinus.
	XVI. Apollonius Pergæus.
IX. De rationibus geometricis duas m. c. p. inveniendi in aliis curvis atque sectionibus positis.	XVIII. Nicomedes.
Nicomedes, Diocles.	XIX. Diocles.
X. De mechanicis d. m. c. p. inveniendi rationibus in cissoide Dioclis positis.	XX. Pappus.
De Pappo. De Sporo.	XXI. Sporus.
XI. Quomodo recentiores cubum duplicare conati sint.	XXII. Recentiorum in nostrum problema conatus.
XII. Comparatur analysis veterum et recentiorum.	Har Intet tilsvarende hos Reimer.

Hr. Biering taler videre: „min Afhandling baserer sig paa ganske de samme *historiske Facta* som Reimer; thi hverken Reimer eller jeg skulde opfinde Begivenheder". Her kunne vi ikke være enige med ham; thi han har virkelig et historisk Factum, som Reimer maatte savne, selve Existentsen af Reimers Bog. At Reimer har skrevet sin Bog 46 Aar för Hr. Biering, er en Begiveuhed, han ligesaalidt kan udslette, som han kan tilintetgjöre de Begivenheder, der ledsage hans uheldige Forsög paa en Reproduction af Reimer. Hr. Biering har igjen Ordet: „Da det ifölge min Plan blot var mig om Indholdet at gjöre, medens det var mig aldeles ligegyldigt med hvilke Ord dette blev udtrykt, naar disse blot give min Mening tydelig og correct, *faldt det mig ikke engang ind, at der kunde*

være noget Utilladeligt deri, at jeg var nödt til at bruge næsten de samme Ord som Reimer, hvor Talen var om geometriske Constructioner, Fremstillingen af mathematiske Læresætninger, Definitioner og Forklaringer og det saa meget mindre som jeg i de fleste Tilfælde *lige saa godt kan siges at have plagieret andre nyere Forfattere*, som efter Kilderne have behandlet samme Gjenstand."

Hr. Biering indrömmer altsaa, at han *har* „næsten de samme Ord som Reimer;" saa ville vi igjen gjerne indrömme, at han har været nödt til at plagiere, og at han saa ligesaa godt kunde plagiere Reimer som en anden nyere Forfatter; det var jo blot om at gjöre at faae Indhold i Afhandlingen. Vi haabe, at Hr. Biering vil indrömme, at det er „Utilladeligt" at plagiere, saa ville vi gjerne tilstaae, at det ikke kan være „*Utilladeligt, at være nödt til*" *at plagiere*, forsaavidt nemlig det ikke paaligger Mennesket i Almindelighed at have Dygtighed til at skrive Böger; men saa gjör man heller ikke Fordring paa, at han skal være Forfatter. Hr. Biering kunde derfor have undladt at skrive en Disputats.

Hr. Biering charakteriserer Reimers Bog som „en chronologisk ordnet og kritisk behandlet Samling af historiske Actstykker." Bilder Hr. Biering sig kanskee ind, at hans Anordning af de historiske Actstykker ikke er chronologisk (man sammenligne Indholdsregistrene ovenfor), eller bilder han sig ind, at de kritisk behandlede Actstykker skifte Natur fordi de overföres i hans Disputats? Thi han *har* jo været *nödsaget* til at overföre dem, han *har* jo indrömmet, at hans Bog ligner Reimers, han indrömmer det i sit Forsvar tre Gange, förste Gang gjör han endog Ligheden *overordentlig* og deri ere vi enige med ham. Eller maaskee han glæder sig ved de smaa Forandringer i Anordningen, som bestaae i at slaae flere Oplösninger sammen i eet Capitel, og bevise dem under eet; da gjör

det os ondt at maatte forsure ham denne Glæde ved at gjöre opmærksom paa, at Reimer udtrykkelig omtaler Overeensstemmelsen saaledes, p. 130 for Apollonius, Heros og Philos Vedkommende, p. 197 og 199 for Diocles, Pappus, Sporus's Vedkommende. Efterat Hr. Biering paa anförte Maade har charakteriseret Reimers, venter man en lignende Charakteristik af hans eget Arbeide; men man erfarer ikke hvad hans Arbeide er, blot hvad hans Hensigt dermed har været. Imidlertid udtrykker han ikke tydelig nok, at hans Hensigt *kun* har været at bære sig ad ligesom Reimer, at holde sig til Kilderne ligesom Reimer. Han troer maaskee, Ingen bemærker, at de Smaaforandringer, som af Reimer ere gjorte i Eutocius's Text, ogsaa findes hos ham (Exempler herpaa siden); han bilder sig maaskee ind, at man kan oversee det Mærkelige, at de Citater af de Gamle, som Reimer har, har han ogsaa, at de Steder, hvor Reimer udtrykkelig erklærer at han följer Kilderne ordret, der gjör Biering det ogsaa. Saaledes:

B. p. 16. Illam verbis fere Eutocii trademus (om Menæchmus).

R. p. 67. Solutiones Menæchmus apud Eutocium fere ita se habent.

B. p. 29. *Quare* Eutocium sequentes illam Philonis solutionem exponere conabimur.

R. p. 116. *Quare* qualem hanc Philonis nostri solutionem accuratius et prolixius exhibet Eutocius.

B. p. 33. Tradit Eutocius intrumentum ita constitutum fuisse.

R. p. 163. Hunc librum citat quoque Eutocius .., qui... quemque... expositione nostra sequemur.

De to sidste Steder referere sig til Nicomedes.

B. p. 41. Quæ sit indoles.., Eutocium sequentes, paulo accuratius explicare conabimur. Talen er om Diocles.

R. p. 182. Legitur autem Dioclis solutio hujus problematis apud Eutocium fere ita.

Lykkes det virkelig at blænde Folks Öine saaledes, at de oversee Sligt, saa kan man ogsaa roligt prale med en „fri Bearbeidelse af Kilderne", idet man beviser sin Lærdom med saa utvetydige Kjendetegn som alle de Citater, der findes hos Reimer, selv om man ikke har kunnet tilföie et eneste. Og har man först bragt det saavidt, hvad er der da til Hinder for at paastaae at have læst Kilderne, selv om man endog har maattet söge Fritagelse for Magisterconferentsen, fordi man ikke kan Latin og Græsk, selv om man maa tye til Andre for at forstaae disse Kilder, selv om man skal tage imod, at en Opponent ligefrem offentlig erklærer, at man hverken forstaaer Latin eller Græsk, selv om man ved Disputatsen fralægger sig al philologisk Dygtighed og overbeviser Tilhörerne om, at man ikke taler forstaaeligt Latin.

For at vise, hvor fri hans Bearbeidelse af Kilderne har været fordrister Hr. Biering sig til ligeoverfor hverandre at aftrykke de Ord af Eutocius, Reimer og Disputatsen, der handle om Archytas's Oplösning og var Gjenstand for Oppositionen. Hr. Biering bilder sig da ind at vi ikke kunne læse! Eller er det et reent Tilfælde, at Ordene: circumagatur triangulum motu pridri illi contrario hos Eutocius, der hos Reimer ere forandrede til: *triangulum circumagatur motu, qui sit illi semicirculo circumacto contrarius* i Disputatsen aftrykkes overeensstemmende med Reimer saaledes: *circumagitur motu, qui sit illi semicirculi circumacti contrarius?* Og hvis det skyldes Tilfældet, hvad vil Hr. Biering da sige til følgende Steder:

Eutocius har: quæ quidem circumacta in puncto aliquo *cum cylindrica superficie* concurret, men Reimer skriver: quæ videlicet circumacta in puncto aliquo cum *linea cylindrica* (h. e. cum linea quæ *in superficie cylindrica motu illius semicirculi descripta* est) concurret," følgelig udtrykker Hr. Biering sig paa samme Maade: „quæ in puncto aliquo *cum curva super-*

ficie cylindrica motu illius semicirculi descripta concurrit." Eutocius har: „Ubi igitur primum hæ lineæ invicem concurrunt, *circumactus* quidem semicirculus *eodem situ jaceat*," men Reimer skriver: „*Habeat* autem, ubi primum hæ lineæ concurrunt, *promotus* quidem semicirculus *eundem situm qualem*;" følgelig udtrykker Hr. Biering sig paa samme Maade: „*Habeat* autem, ubi hæ curvæ concurrunt, *promotus* semicirculus *eundem situm qualem*." Eutocius har: „triangulum vero huic occurrens eodem, quo" men Reimer skriver: „*triangulum vero ex adverso circumactum eundem qualem*;" følgelig udtrykker Hr. Biering sig paa samme Maade: „*triangulus vero ex adverso circumactus eundem qualem*." Og ovenpaa sligt Citat har Hr. Biering Dristighed nok tilovers til endnu at tilföie, at *hans* Fremstilling er saa „*selvstændig som Sagens Natur tillader det*." *Han* tör tale om *Selvstændighed*, han, der selv erklærer, at han har været nödt til at plagiere; *han* tör tale om *Sagens Natur*, han, som ved Disputatsen lagde for Dagen, at han ikke kjendte den Overflade, Kugelringen, ved hvis Hjælp Fremstillingen lader sig give meget kortere, han, med hvem man maatte ophöre at tale om Sagen, fordi han offentlig prostituerede sig ved at tale om en Linie, Spirica, som om det var en Overflade!! Og dog, — man skulde ikke troe det — han er i sit Forsvar (!?) gaaet endnu videre.

Naar Hr. Biering istedetfor at sige, at han har været saa selvstændig som *Sagens* Natur fordrede, havde sagt, at have været saa selvstændig som *hans* Natur fordrede, saa kunde vi give ham vort Bifald. Saameget mere kunde vi det, som vi til Beviis derfor kunne anföre det Sted af Reimer og Disputatsen, hvorpaa der ved Oppositionen gjordes opmærksom og som han da var saa uheldig ikke at kunne finde i Eutocius, fordi det ikke var der; men det hindrede dog ikke Hr. Biering at opkæse Noget, som ingen Lighed havde dermed.

Reimer.	*Disputatsen.*
P. 18—19. Tradit enim hic auctor in epistola illa ad Ptolemæum...., a veterum Tragicorum quendam introductum esse Minoa, antiquum illum Cretensium regem, filio suo Glauco sepulcro extruentem. — — — cumque cubum sibi potisfimum proponerent, hocce problema de cubi duplicatione esse appellatum.	Eratosthenes tradit, in tragœdia quadam antiqua, Minoa celeberrinnm illum Cretensium regem, Glauco filio mortuus sepulcrum extruentem introductum esse. — — —

anden Forfatter, han ikke kan eftervise. Vi bede dernæst Læserne selv sammenligne disse Steder, som vi ordret aftrykke.

Reimer p. 48.

Illis igitur gravissimis et vehementissimis Platonis sui desideriis satisfacturus, *omnium primus* qui aliquem *nostri problematis* solutionem perfecerit, *fuisse* perhibetur *Archytas, clarissimus ille Pythagoreorum philosophus, Tarentinorumque* per multum temporis *summus imperator* qui quam cum *Platone* contraxerat *amicitiam.*

p. 49. *Ratio autem Archytæ* qualis apud *Eutocium* descripta legitur *hæc est.*

p. 49. Quamvis autem consilium quod hac re novata *maxime spectasse videtur Archytas*, ut videlicet mediarum proportionalium inventis manualibus operationibus magis accommodaretur, minime est assequutus: *elucet tamen ex ipsa sublime et excelsum ingenium* illius, quem celebrat poeta maris et terræ numero carentis arenæ mensorem Vid. *Horat. lib. I od. 28.* Nactum esse etiam ipsum quemadmodum *ob ceteras inventiones ad vitæ communis usum impri-*

Disputatsen p. 13.

Qui *omnium primus*, ex justis geometriæ legibus *nostri problematis* solvendi invenit, traditur *fuisse Archytas clarissimus ille Pythagoreorum philosophus, summus imperator Tarentinorum et amicus Platonis.*

Ratio ejus cubi duplicandi ab *Eutocio* tradita *hæc est.*

p. 15. Quamquam hanc rationem solvendi usui vitæ communis, quem *maxime videtur spectasse Archylos*, idoneam nequaaquam judicare possumus: *ex ea tamen elucet insignis sagacitas et sublime ingenium auctores* quem etiam veteres *ob cetera ejus inventa ad usum vitæ communis imprimis comparata, maxima laude et eximia admiratione celebrarunt Hor.*

mis comparatas magna apud homines floruerit gratia, ex hujus rei inventione *maximam laudem atque admirationem*, monet *Vitr. lib. IX C. 9.*

lib. I. Od. 28. Vitruv. lib. IX Cap. 9.

Vi anmode ethdelig Læserne om at overbevise sig om, at Hr. Bierings Bemærkninger ikke med et eneste Ord omtaler disse Steder. Derefter vil det vist være overflödigt at commentere for vore Læsere videre over Hr. Bierings Redelighed. Om vi end ikke kunde tilföie et eneste Ord endnu for vor Paastand, vil der dog vistnok ikke være en Eneste, der tvivler om, at Hr. Biering har de Capaciteter, der udfordres til at plagiere en anden Forfatter. Men vi have *meget*, *meget Mere* at anföre, og vi skulle med Hr. Bierings Assistance gjöre det.

Hr. Biering finder det passende blot at citere de af de nyere Forfattere, som give bedst Oplysning om en Sag; derfor, siger han, citeres Klügels Wörterbuch, hvor Talen er om Menæchmus's Fortjeneste af Keglesnits Theorien. Det er en underlig Frygt, der har betaget Hr. Biering, for at man skal troe, han har benyttet Reimer. Han foretrækker at det skal hedde at han har udskrevet andre Forfattere. Vi kunne i Sandhed let fatte Hr. Bierings Frygt; har han först maattet indrömme, at *eet* Sted er taget fra Reimer, saa har han dermed opgivet Eiendomsretten over sin *hele* Afhandling. Paa det anförte Sted, skyder han sig ind under den Paastand, at Klügel behandler denne Sag fuldstændigst, ligesom ikke Reimer havde den fuldstændig nok for Hr. Biering, der ikke siger et Ord derom, som ikke findes hos Reimer, ja han anförer ikke engang saameget. Men vi tilstaae gjerne, at det var klogest at citere Klügel, der taler om Sagen paa Tydsk, klogest ikke at citere Reimer, for ikke at lede Mistanken paa, at man overalt har samme paafaldende Overeensstemmelse med ham. Vi spörge

Læseren, om det ikke vilde være et mærkeligt Spil af Tilfældet, om to Forfattere, der ikke kunde conferere, begge nedskreve følgende:

Reimer.	*Disputatsen.*
p. 39. Definiebant autem ista ætate conum ita, ut ipsum describi dicerent ex circumvolutione trianguli rectanguli, manente uno eorum quæ circa rectum angulum sunt, latere immoto. Quod manens trianguli latus, si fuerit æquale alteri lateri, quod ad angulum rectum circumvolvitur conum rectangulum; si vera fuerit minus altero isto latere, obtusiangulus; si denique majus acutiangulum oriri dicebant conum &c.	p. 20. Definiebant enim philosophi illius tempores conum ita, ut dicerent, conum describi si circumvolveretur triangulus, quum alterum eorum laterum, quæ circa angulum rectum sunt, immotum maneret. Hoc latus immotum trianguli, si est æquale alteri lateri ad triangulum rectum, conus rectangulus, sin autem minus altero illo latere, obtusiangulus, si denique majus, acutiangulus conus oriri dicebatur &c.

Og saaledes fortsættes Overeensstemmelsen rigtignok med Forbigaaelse af nogle Puncter, som findes hos Reimer, men ere udeladte hos Biering. Imidlertid, Hr. Bierings Tilfredshed med at have citeret Klügel er saa stor, at den vel neppe har ladet sig dæmpe ved det her Anförte. Vi kunne derfor ikke undlade at spörge, om han er lige saa tilfreds med det Sted, der følger umiddelbart paa Citatet af Klügel, om han kan paavise nogen Kilde dertil; thi i Disputatsen findes ingen angivet, og vi kunne uheldigviis finde Stedet hos Reimer.

Reimer.	*Disputatsen.*
p. 61. Quod vero ad horum coni sectionum attinet proprietates, quot quantæque ipsarum	p. 21. Quot et quales proprietates sectionum conicarum ab ipso Menæchmo inventæ et

Reimer.	*Disputatsen.*
jam a Menæchmo fuerint detectæ et demonstratæ si quæratur hoc quidem deficientibus hac de re: tamen quantum ex Mənæchmi rationibus *mox tradendis* conjicere licet &c.	demonstratæ sint, non constat: sed in iis, quæ *supra* de ejus cubi duplicandi rationibus, *tradidimus* conjicere licet &c.

Hvor ypperligt gjort! Med hvilken Skarpsindighed ere ikke Ordene „*mox tradendis*" forvandlede til „*supra tradidimus!*" Hvilken Kilde har De dog til disse to ypperlige Ord, Hr. Biering? De lover at „belyse" alle Puncter i Disputatsen, hvorfra vil De tage Lys, der er stærkt nok til at blænde de Öine, der falde paa disse Ord?

Vi komme nu til det sidste Punct, Hr. Bierings Bemærkninger omtale, eller et Sted, som han tröster sig med at kunne finde ligesaagodt hos Bossut, Klügel og Pappus. Det vilde have været en ypperlig Tröst, dersom Reimers Bog ikke existerede; saa kunde han jo have brugt de Andre. Men hvorfor skulde han *nu* have den Ulejlighed at oversætte Bossut eller Klügel paa Latin, han kunde jo umiddelbart tage den latinske Text hos Reimer eller Pappus. Hvorfor han imidlertid nu har foretrukket Reimer for Pappus, vide vi ikke, hvis det ikke er, fordi han nu eengang havde seet, hvor smukt og lærdt det tog sig ud hos Reimer med Citatet af Pappus; men at han virkeligt har foretrukket Reimer, kan man let overbevise sig om ved nærmere Sammenligning, uagtet Hr. Biering har vanskeliggjort Sammenligningen noget ved i sine „Bemærkninger" at skyde de to tydske Texter ind mellem Ordene af hans Disputats og af Reimer. For dette Krigspuds ere vi slet ikke Hr. Biering taksyldige, skjöndt vi forresten nu maae tage Afsked med ham, gjennemtrængte af den störste Taknemmelighed over den yp-

perlige „Belysning," han har leveret, hvorved han betydeligt har lettet vort Arbeide. Vi ere nu overladte til os selv, men vi nære ikke mindste Tvivl om, at Hr. Biering ikke vil nægte os sin godbedsfulde Assistance i Fremtiden.

Fast overbeviste om, at dette Haab ikke vil blive skuffet ville vi angive Hr. Biering endnu nogle Puncter, hvorpaa han kan öve sin Skarpsindighed. Pag. 25 siger han: „Eratosthenes Cyrenaicus, qui ipse in epistola ad regem Pholemæum Euergehem *ab Eutocio integre, ut videtur, descripta*, quam solvendi rationem exponit etc." Taler Eutocius saaledes om sig selv, eller hvorledes gaaer det til, at Reimer har ganske det samme som Hr. Bjering? Nemlig p. 133: „Cui regis (ɔ: Ptolemæi Euergetæ) desiderio ut satisfieret, scripta est ab Erathostene epistola de tota hac re satis docte et prolixe exponens, *quæ (ut videtur, integre) descripta* legitur apud Eutocinus etc." P. 48 siger Hr. Bjering i en Note, at den Deel af et Beviis, som begynder næste Side (p. 49), ikke findes hos Eutocius og Pappus; vi troe det gjerne, men har Hr. Biering ogsaa overbevjist sig om, at det ikke findes hos Reimer? Det troe vi ikke, thi man kan læse det kort angivet af Reimer, p. 196, med saa tilstrækkelige Henviisninger til Euclides, at en flink Skoledreng godt kan sammensætte det deraf. P. 50 omtaler Hr. Biering Pappus paa følgende Maade: „Si porro tenemus, Pappum de ratione Dioclus, *nullam facere mentionem* quum *ex nonnullis collectionum mathematicarum locis abunde perspiciatur, cissoidem Diocles ei non fuisse incognitam*, jure forsitan suspicari liceat, Dioclem ab eo data opera esse prætermissum." Vi vide ikke om Hr. Bjering kan godtgjöre, at Pappus har disse Ord, skjöndt det vilde forekomme os ligesaa besynderligt, som om Hr. Bjering i sin Disputats havde sagt: pas nu paa, nu plagierer jeg Reimer; derimod vide vi meget vel, at man p. 174 og 175 hos Reimer finder Alt, hvad Hr. Biering har,

blot noget vidtlöftig angivet. Hr. Biering har derfor sammentrukket Indholdet, og ladet staae som uforgængelige Mindesmærker om dets Herkomst enkelte latinske Vendinger, som: „nulla Diocles mentio fiat"; „quod Pappo jam cognitam fuisse illam lineam Cissoidem a Diocle inventam ex nonnullis Collect. math. locis absurde perspicitur;" de ere lidt forandrede, som man seer, men ei gjort ukjendelige. P. 47 siger Hr. Biering: Inter ejusmodi commentatores nominandus est Pappus Alexandrinus, qui et de historia veterum bene meruit, et sæpius insigne ingenii acumen et sollertiam ostendit." Det samme findes hos Reimer blot i den omvendte Orden: „necnon sæpius insigue ingenii acumen et sollertiam ostendisse, atque sic de universa mathesi inprimis autem de ejus historia antiqua optime meruisse habendus est Pappus." Saaledes kunne vi vedblive længe at citere de meest overeenstemmende Steder hos Reimer og Biering, selv hvor man sandelig ikke skulde troe, at Nogen vilde finde det Umagen værdt at plagiere. For Exempel:

Reimer.	*Disputatsen.*
P. 8. *In dimetiendis* enim *et exstruendis aris, templis, aliisque ædificiis.*	P. 3: *in aris templis, aliisque ædificiis exstruendis et dimetiendis.*
P. 89. Nec diu sagaciores Mechanicorum latuit, quod, cum causa telorum emittendorum proprie esset *funis ille tortus, qui per rotundum in machinæ capitulo foramen transiens totam ipsius capacitatem expleret, omnia essent* revocanda ad hocce in machinæ capitulo foramen, *ex quo si fuerit constitutum,*	P. 4. Mox enim mathematici, vel potius mechanici, Alexandrini videbant, *omnia* quæ ad catapultas et ceteras id genus machinas construendas pertinent, *esse referenda* ad dimensionem *funis illius torti, qui per rotundum in machinæ capitulo foramen transiens totam ejus capacitatem expleret;* et

Reimer.	*Disputatsen.*
omnes reliquæ machinæ partes essent dimetiendæ.	quum dimensio illius funis aut foraminis rotundi *esset constituta, omnes reliquas machinæ partes ex ea esse dimetiendas.*

Side 4 hos Hr. Biering er i det Hele taget et mærkværdigt Beviis paa, hvormegen Umage det maa have kostet ham at samle paa eet Sted, hvad han skulde bruge. Den er nemlig sammensat af følgende Pagina hos Reimer: 89, 90, 91, 92, 96, 108, 4, 5; men derfor har han heller ikke et Ord, som ikke kan gjenfindes hos Reimer.

Dette Exempel er taget af Hr. Bierings første Capitel, vi kunne ogsaa angive de Sider hos Reimer, af hvilke hans p. 53 i det sidste Capitel, hvortil Reimer har leveret Materialet, er taget, nemlig: 206, 211, 214, 215, 216, 208.

Vi haabe nu at have leveret et tilstrækkeligt Antal Exempler til at Læseren kan have nogenlunde Overblik over Sagernes Stilling. Vi bede erindret, at vi ikke kunne gjöre mere, da det vel vil indsees at være at forlange formeget af os, at foranstalte en ny samlet Udgave af Reimers Bog og Bjerings Disputats, og det var det Eneste vi kunde gjöre, hvis vi skulde udtömme denne Materie.

Og hermed indlede vi nu Sagen til Doms for Publicums Domstol. Dette er vort første og rimeligviis vort eneste Indlæg i denne Sag; thi naar man staaer urokkelig i sin Overbeviisning, stærk ved sin Sags Retfærdighed, understöttet af klare, uomstödelige Data, med Sort paa Hvidt for hvad man siger, saa kan Modparten længe nok vende og dreie Sagen, hvad der er paastaaet, staaer fast. Hr. Bjering söge saameget han vil ved et nyt Forsvar at vise, at han kunde have plagieret hundrede andre Forfattere, der er dog een, han har plagieret

mere end alle andre, een, han ikke kunde undvære, een, uden hvilken hans Disputats ikke vilde existere. Denne ene er *Reimer*. Ethvert Forsög, Hr. Bjering vil gjöre paa at redde sin literaire Ære, vil kun være til Skade for ham og til Bestyrkelse for vor Paastand. Da vi nu for Öieblikket Intet hellere önske end almindelig Anerkjendelse af denne Paastands Sandhed, saa er vor sidste Anmodning til Hr. Bjering, at han, ved at skrive et nyt Forsvar, vil hæve den sidste svage Skygge af Tvivl, hvis der nogetsteds existerer en saadan.